

A SZOVJETUNIÓ ERDŐGAZDASÁGA A NAGY OKTÓBERI FORRADALOM 32. ÉVFORDULÓJÁN

A. I. BOVIN, a Szovjetunió erdőgazdasági minisztere

634. 9 (47)

I.

1917 október 26-án (november 8-án) a Munkások, Katonák és Parasztok Küldötteinek II. Kongresszusa elfogadta a „Földtörvény“-t. Ennek a törvénynek az első cikkelye megszüntette a föld magántulajdonát, a második cikkely pedig elrendelte, hogy a Szovjetunió minden erdeje az állam birtokába kerüljön. Ettől a perctől kezdve országunk minden erdeje népi tulajdonná lett.

A forradalom előtti Oroszországban az állami erdők az állam egyik legnagyobb és állandó jövedelemforrása volt, a magánerdőbirtokos kiváltságos joga pedig a birtokában lévő erdők feletti korlátlan rendelkezési jog volt. A magánerdőbirtokos bármelyik percben pénzre válthatta fel az erdőket, másrésről helyzetét arra használta fel, hogy a dolgozókat kizsákmányolja, különösen a parasztokat, akiknek fára és erdei melléktermékekre volt szükségük és ezeket nagyrészt a magánerdőbirtokokból szerezhették be.

A Nagy Októberi Szocialista Forradalom győzelmének eredményeként a Szovjetunió hatalmas, gazdag erdősegei a nép kezébe kerültek, amelyek azokat a nemzet és a dolgozók érdekeinek és szükségletének megfelelően használja fel.

A szovjet állam az erdőket leromlott állapotban vette át, ezek hosszú időn át tartó helyreállítást, hatalmas munkát és munkaeszköz-befektetést követeltek.

Két évvel ezelőtt ünnepelte országunk a Nagy Októberi Forradalom 30 éves évfordulóját és összegezte ekkor azokat az eredményeket, amelyeket a nemzetgazdaság minden ágazatában ez alatt az idő alatt elért.

Ezek az eredmények azt bizonyították, hogy a szovjet állam 30 éves feunállásának ideje alatt az erdőgazdaság hatalmas eredményeket ért el: a cári Oroszország erdeiben űzött rablógazdálkodás megszűnt és gazdag erdősegeinkben tervszerű gazdálkodás folyik, a nemzetgazdaság érdekeinek megfelelően.

Erdőgazdálkodásunk fejlődése messze maga mögött hagyta a forradalom előtti Oroszország erdőgazdálkodását és a mesterséges erdőtenyésztés terén a világ valamennyi országát felülmúlja. Az erdő védő, víztároló és egyéb más természeti sajátossága a szocialista építési szolgálatába állott. A szocialista munkamódszerek (munkaverseny, sztahánov-mozgalom) az erdőgazdálkodás területén is széles körben elterjedtek.

Az erdőgazdálkodás előtt álló főfeladatokat a nemzetgazdaság tervgazdálkodása és az erdőgazdálkodás minden ágában kialakult tudományos kutatómunka határozza meg.

A Szovjetunió Legfelsőbb Tanácsa Elnökségének 1947 április 4-én kelt történelmi jelentőségű rendelete erdőgazdasági minisztérium felállítását rendelte el, amely fennhatósága alatt egyesíti a Szovjetunió minden állami erdejét, lehetőséget nyújt arra, hogy az erdőgazdálkodás egységes terv szerint történjen és szorosan kapcsolódjék az ország közgazdaságához és természeti viszonyaihoz. Ugyanekkor a Szovjetunió minisztertanácsa határozatot adott ki „A Szovjetunió erdőgazdasági minisztériumának szervezeti kérdéseiről“, ez meghatározta azokat az alapvető feladatokat, amelyeket a minisztérium elé az ország nemzetgazdaságának rohamos fejlődése állít.

E feladatok szerint biztosítani kell a meglévő erdők épségét, erdőket kell létesíteni a fában szegény vidékeken, a kevésbé erdősült vidékeken növelni kell az erdőterületet, az erdők természeti sajátosságait az aszály, a természet elemi pusztításaival szemben fel kell használni a mezőgazdasági területek védelmére, a mezőgazdasági művelésre alkalmatlan földeket erdősíteni kell, javítani kell a folyók vízrendszerét, az erdőt a dolgozók egészségének érdekében kell felhasználni, emelni kell az erdők minőségét és termelékenységét, s a nemzetgazdaság és a dolgozók szükségleteinek megfelelő különböző fajtájú faválasztékokat és más erdei terméket kell termelni.

Az 1947. év — az erdőgazdasági minisztérium fennállásának első éve — szervezési intézkedésekkel telt el: a legfelsőbb erdészeti hivatal alapjain a szövetségi erdőgazdasági minisztérium és helyi szerveinek megszervezése, az erdők átvétele a minisztérium rendszerébe, a Szovjetunió egész területén az erdőalap számbavételének megszervezése és központosítása, az erdők térképezése, az erdőknek feladatuk és kihasználásuk szerinti csoportosítása, az átvett erdőkben az állomány szerinti kitermelés megállapítása stb.

Az 1948-as év az erdőgazdálkodás történetében különösen jelentős év, mert Sztálin elvtárs kezdeményezésére a Szovjetunió minisztertanácsa és Kommunista (bolsevik) Pártjának Központi Bizottsága által elfogadott történelmi jelentőségű határozata „A mezővédő fásításokról, a füves vetésgörgőrendszer bevezetéséről, a Szovjetunió európai része sztyeppés és erdősztyeppés vidékein a bő és állandó termés biztosítása céljából tavak és víztárolók építéséről szóló terv“ az aszály elleni küzdelem tudományos alapokon álló programját adta.

Ebben a programban kiemelkedő szerepet játszanak az erdők, azoknak vízgazdálkodási és éghajlati jelentősége.

A Szovjetunió Legfelsőbb Tanácsa Elnökségének a szövetségi erdőgazdálkodási minisztérium megszervezéséről szóló rendelete, a

Szovjetunió minisztertanácsának „Az erdőgazdasági minisztérium szervezési kérdéseiről” szóló rendelete, valamint a Szovjetunió minisztertanácsának és Kommunista (bolsevik) Pártjának Központi Bizottsága által kiadott, fentebb említett rendelet a minisztérium elé hatalmas feladatokat állított, melyek az egész erdőgazdaság szervezését követik meg és meghatározzák a közeljövőre működésének irányát.

II.

Az erdőalap állapotának kevéssé ismert volta és az elmúlt években az erdőgazdaság szervezetének elmaradottsága rendkívüli módon megneghezítette az erdőgazdálkodás szervezetének vezetését és az erdőhasználat tervszerű fejlődését.

Ezért az erdőgazdasági minisztérium fennállásának első napjaitól kezdve erre a munkaterületre komoly figyelmet kellett fordítani.

Az erdők felülvizsgálata és az erdőrendezés az elmúlt két év alatt jelentős fejlődésnek indult: a munka nagysága 1947-hez viszonyítva 612%-ot, 1949-ben pedig 1100%-ot ért el. Az 1950. évre tervbe vett munka az 1947. évi munkát méreteiben 15,5-szeresen meghaladja. 1947-ben az üzemi tervek alapján 98 erdőgazdaságban végezték el az erdőrendezést, 1948-ban 187 erdőgazdaságban, 1949-ben pedig 209 erdőgazdaságban.

A Szovjetunió erdőrendezési terve szerint az 1949–1958-as évek alatt meg kell ismerni minden eddig ismeretlen állami erdőt és a kolhozoknak örök haszonbérbe átadott erdőterületet.

Az állami erdők állapotának tanulmányozása eredményeként összeállítják: az erdőrendezés átszervezése és ellenőrzése során a rendezett területen az erdőgazdaság tervét (természetesen erdőgazdaságonként), az erdők becslése során a becslési összeget, amely a tervgazdálkodáshoz és a további tervezéshez szolgál anyagnal, az erdők vizsgálata során a vizsgálati eredményeket, amelyek az egész erdőalap állapotára mutatnak rá, valamint nagy vonalakban a további munkához szolgálnak alappal.

Az 1947–48-as években az állami erdők rendezését az erdővédelem és erdőtelepítés legfelsőbb szerve részéről kiadott utasítás szerint végezték.

Mivel ez az utasítás csupán vízgyűjtő erdők rendszerére szorítkozott és nem foglalkozott a Szovjetunió többi erdőségeinek kérdésével, 1949-ben szükségessé vált az utasítás kiegészítése. 1950 első felében új erdőrendezési utasítás jelenik meg, s ez mindazokkal a feladatokkal foglalkozik, amelyek az erdőgazdálkodás előtt állanak, tehát az ország különböző vidékein az erdők és az erdőgazdálkodás jellegével és felhasználja az erdőrendezés legújabb műszaki eredményeit. A kolhozok rendezésére vonatkozóan külön egyszerű utasítás készült.

Az erdőrendezési és feltárási munkák során a légi felvételezést nagymértékben alkalmazták, különösen az előkészítő munkákban. 1949-ben a légi felvételezés munkájának nagysága 1947-hez viszonyítva a 2,7-szeresére emelkedett.

A kísérleti és üzemi légi felvételezés során a sztereoszkópikus (két képes térhatású) légi felvételeket, az állományfelderítéshez pedig a nagy magasságból készült kisméretarányú légi felvételeket használják.

Az erdőgazdasági minisztérium soron következő feladata az erdőrendezés terén az, hogy a gyakorlatba átvigye az erdőrendezés általános tervét, az erdőrendezési szervezetet kiválóan képzett szakemberekkel lássa el, megszervezze az erdők térképezését, valamint olyan szervezet létesítsen, amely a gazdasági tényezők ismerete alapján az erdőgazdálkodás vezetésének legcélszerűbb módját állapítja meg.

Az erdőrendezés általános tervének megvalósítása az erdőgazdálkodás helyes vezetéséhez minden szükséges adatot megad, s lehetővé teszi országunk területén a hatalmas fakészlet tervszerű használatát.

Az erdő állapotának megismerése és azokban a helyes erdőgazdálkodás megszervezése során történik a vágásterületeken, fátlan területeken az erdők felújítása, az erdőművelési munkák minőségének javítása, a gyorsan növő és értékes fafajok telepítésének kiterjesztése. Az ilyen irányú munka minden évben több lesz és egyúttal állandóan javul a fakészlet minősége. 1948-ban a vetési és telepítési terület 1947-hez viszonyítva 46%-kal nőtt, 1949-ben pedig az 1947-i állapotot 212%-kal kell meghaladnia. Az 1950. évben a tervbe vett telepítési munkák 42%-kal fogják meghaladni az 1949-es teljesítményt.

A mesterséges felújításon kívül a természetes felújítási munkák is jelentősen növekedtek. 1948-ban a munkák nagysága 172%-kal haladta meg az 1947-es évét, 1949-ben elérte a 354%-ot, 1950. évben pedig 360%-ban haladja meg az 1948-as eredményeket.

Az állami erdők tarvágásos, fátlan és kiritkított területein a közeljövőben megkezdődnek a felújítási munkák és ezután erdőnevelés csak a folyó évi vágásterületeken történik.

Az erdei újulat megeredése évről-évre kedvezőbb, ez a munka minőségének javulását bizonyítja. Ha az 1947. évben az erdei újulat megeredésének átlagát 77,6%-nak vesszük, a vetéseket 71,5%-nak és a telepítéseket 78,8 százalékknak, akkor 1948-ban a megeredés átlaga 81% (vetés: 76,5 és telepítés 83,2%).

Az erdőtelepítések teljesítésének és a kolhozok, szovhozok ültetési anyaggal való ellátásának biztosítása céljából a minisztérium 1947-től kezdve évenként növeli a csemeterkek vetésterületét. Ez a terület 1948-ban 184%-kal, 1949-ben 270%-kal haladta meg az 1947-es területnagyságot és 1950. évben további növekedés várható.

Az erdőtelepítési munkákkal egvidejűleg megkezdődött a műszakilag értékes fa- és cserjefajták telepítése.

Különösen nagy figyelem fordult a gumi- és kecskerágó cserjének ültetvényben való nevelésére. 1948-ban a megállapított ültetési terület 3,4-szeresen, 1949-ben pedig 3,7-szeresen haladta meg az 1947-es területet. Ezenkívül 1950-től kezdve több erdőgazdaságban külön kecskerágótenyésztő telepet létesítenek, a nagytermőképességű cserjékről való maggyűjtés és a további magellátás biztosítása céljából.

Az 1949. évtől a krasznodári vidéken, a grúz szocialista szovjet köztársaságban, a krimi területen, az ukrán és a moldvai szocialista szovjet köztársaságokban megkezdték az eukaliptusz telepítését.

Az erdők gyors felújulása céljából a tarvágásos, fátlan és kiritkított területeken legnagyobb mértékben rá kell térni a fafajták fészkes vetési módjára. Ez az eljárás helyes agrártechnikai intézkedések esetén az állomány növekedésének a legjobb feltételeit teremti meg és kiváló gazdasági és termelési eredményt ad.

Ezzel egyidejűleg most már hozzá kell kezdeni a kevésbé értékes állományok megjavításához, úgyhogy ott értékes és gyorsan növekvő fajok telepítsünk.

A Szovjetunió minisztertanácsa és Kommunista (bolsevik) Pártjának Központi Bizottsága által 1948 október 20-án kiadott rendelet a Szovjetunió erdőgazdasági minisztériuma az erdőtelepítésnek — az ország európai részének sztyeppés és erdős-sztyeppés övezetében elvégzendő — hatalmas feladatát róttá. Ezenkívül az erdőgazdasági minisztérium bizonyos év alatt a sztyeppe 100 000 hektárnyi területén ipari felhasználás céljaira tölgyállományokat köteles telepíteni Asztrachánban, a sztalingrádi és rosztovi területeken, valamint az asztracháni terület 50.000 hektárán a homokot megkötni. Így a volgamenti délkeleti fátlan sztyeppévidék hatalmas területét az erdők zöld lombátora fogja betakarni.

A nagyarányú erdőtelepítési munka az elkövetkezendő évekre meghatározza az erdőgazdasági minisztérium munkájának irányvonalát.

A Szovjetunió európai részének sztyeppés és erdős-sztyeppés vidékein a természet megváltoztatásának nagy sztálini terve, mint ismeretes, a legfőbb feladatul a védő erdők telepítését jelöli meg: védő erdősávokat kell telepíteni a vízváltóknál, a szakadékok és lejtők mentén, a folyók és tavak partjain, a víztárolók körül, valamint be kell fásítani és meg kell kötni a homokot.

Ebben a tervben alapvető intézkedés nyolc országos védő erdősáv telepítése, amelyek mint hatalmas bástyák megakadályozzák, hogy a száraz szelek a volgántúli, volgamenti, északkaukázusi, központi feketeföldű területek termőföldjeire eljussanak. A hatalmas, országos erdősávok szorosan kapcsolódnak a kolhozok és szovhozok mezőin létesített védő erdőpásztákhoz és a védelmi intézkedés egységes rendszerét alkotják, amelynek következtében már a közeli években emelkedik a talaj termőképessége, az ország sztyeppés, erdős-sztyeppés vidékein javulnak az éghajlati és vízgazdálkodási viszonyok és a legszárazabb vidékeken hatalmas területen a mezőgazdasági kultúra számára kedvező helyzet alakul ki. Ezekben a vidékeken az 1949—1965 években 4 millió hektárt meghaladó fásítási munkát kell végezni és ebből majdnem 2,5 millió hektárt az erdőgazdasági minisztérium erdőtelepítő állomásai és erdőgazdaságai telepítenek be. Az 1949. évi munkájának eredményei mutatják, hogy az erdőgazdasági minisztérium megbirkózott a rábízott feladattal. Az erdőgazdaságok, csemetekertek, erdőtelepítő állomások teljesítették, sőt túlteljesítették az 1949. évi tavaszi vetési, telepítési és csemetekertlétesítési tervet, és így az 1950. évi munkához elegendő mennyiségű ültetési anyagot biztosítottak. A homokfásítás és az eróziós területek fásításának tavaszi tervét is túlteljesítették.

A természetátalakító terv végrehajtása során bonyolult probléma volt a különböző földrajzi és természeti adottságú vidékekre országos méretekben a talajjavító és erdőművelési eljárások módszerének kidolgozása és megállapítása. Ez a probléma megoldódott, a talajjavító tervezőintézet központja — a tudományos intézetek bevonásával — kidolgozta és bevezette a megfelelő eljárásokat.

A nagy sztálini természetátalakító terv mind nagyobb és újabb területekre terjed ki.

Országos védő-erdősáv létesült eukaliptusz-ból a grúz szocialista szovjet köztársaság területén 700 km hosszúságban. A gyorsan növekvő és műszakilag értékes eukaliptusz-fák számát a telepítés végére 1948-hoz viszonyítva, ötszörösére kell emelni. Az eukaliptusz-állományok más fajokkal elegyesen, 10.000 hektár területet foglalnak el.

Az eukaliptusz-pászták a tavaszi-nyári száraz szelek és téli szeleknek a mezőgazdasági növényzetre és a citromtelepítésekre kifejtett pusztító hatását Kolhidia és Imeretija vidékein megakadályozzák.

Mezővédő fásítási munkák kezdődnek az Azerbajdzsán szocialista szovjet köztársaságban, ahol néhány év alatt megvalósulnak Dokucajev—Koszticsev és Viljams rendszerének eljárásai, tízezer hektáron létesül országos, kolhozi és szovhozi mezővédő fásítás és több más intézkedés az erózió ellen, partmegkötő fásítások, e munkák gyakorlati és tudományos alapjainak lefektetése stb.

Hatalmas tervek készülnek Közép-Ázsia és Kazachsztán, Kelet-Grúzia és Nyugat-Szibéria köztársaságaiban a mezővédő fásításokra, a homok megkötésére és a kimosott területek fásítására vonatkozóan. A szárazság, a futóhomok, a forró szelektől kitért pusztaság ellen az egységes sztálini tervvel harcolunk, amely az ország termelőerőinek növekedését, hazánk felvirágzását, szovjet népünk életszínvonalának emelését és a kommunizmus győzelmét viszi előbbre.

A nagy fásítási tervek teljesítése a fa- és cserjémagok mennyiségének növelését kívánja, és a tölgy fészkes vetésére való áttérés különösen nagymennyiségű tölgyfákot igényel.

Az erdőgazdasági minisztérium megszerzése előtt a maggyűjtés ügyével nem foglalkoztak a megkívánt figyelemmel. Átlagban 2000—2500 tonna magot gyűjtöttek be évente.

A minisztérium megszerzése után a magellátás ügye kellő súlyt kapott és már 1948-ban 5000 tonnát meghaladó magot, 1949-ben pedig 27.000 tonna magot szereztünk be. Magtermelés állandó és ideiglenesen kijelölt magtermő területeken történik, a beszerzés pedig meghatározott övezetekből.

A Párt és a Kormány 1948 október 20-i törvényi jelentőségű határozatának megjelenése után a magtermelés és ellátás ügye a minisztérium rendszerében kellő fontosságot kapott. Ebben az évben minden erdőgazdaságban növénytenyésztési (fenológiai) megfigyeléseket végeznek.

Magbeszerzésre állandó magtermő körzeteket jelöltünk ki. A kijelölt körzetekben fokozottabb terméseredményre ösztönző munkák folynak.

A magminőség ellenőrzésére magvizsgáló állomások alakultak.

A gyümölcsfagok és néhány fás cserjefajta magjának (borsófa, kecskerágó, fagyal stb.) vetéshez való előkészítése gépi úton történik.

A nagymértékű erdőművelési és talajjavítási munkákat csak a nehéz testi munka legnagyobb fokú gépesítésével lehet teljesíteni.

Gépesítés az erdőgazdaságban csak 1946 óta történik, amikor először értékeltük ki a gépesített eljárások eredményeit. Ettől az időtől kezdve a gépesítés aránya egyre nőtt: 1947-ben 226%-ban történt gépesítés, 1948-ban 880%-ban. Az 1949-ben végzett munka 84-szeresen és az 1950. évre tervbe vett munka 180-szorosan haladja meg az 1946. évi gépesített munka nagyságát.

Az erdőgazdaságnak traktorokkal és az azokhoz tartozó vontatógépekkel való ellátása — a talaj megmunkálása és másfajta munkák elvégzése céljából — minden évben növekszik. Ma már minden erdőtelepítő állomásnak, állami csemetékertnek és erdőgazdaságnak nagy gépparkja van. A gépesítést mind jobban be kell vezetni, a gépeket a legtermékenyebben ki kell használni és ezek kezeléséhez rövid idő alatt jól képezett műszaki személyzetet kell beállítani, hogy alkalmas legyen azoknak a gépeknek a kezelésére, amelyeket most olyan nagy mennyiségben kap az erdőgazdaság.

A sztyeppés és erdős-sztyeppés vidékeken a mezővédő fásítási munkák nagy aránya e vidékek dolgozóinak a munkába való bevonását teszi szükségessé, amely az erdőgazdasági minisztérium feladata. A minisztérium feladata az is, hogy ezeken a gyéren lakott vidékeken a lakás- és ellátási feltételeket megteremtse, a rábízott értékeket megóvja és az erdőtelepítési munkákra használt gépeket javítsa.

A dolgozók elhelyezésének biztosítására a minisztérium az erdős vidékek erdőgazdaságainak fafeldolgozó üzemekben megszerzte a lakóházakhoz szükséges építkezési anyagok előteremtését.

Az erdőtelepítő állomások, állami csemetékertek és sztyeppéi erdőgazdaságok építkezéseihez saját fafeldolgozó termelőüzemeket létesítünk.

Ezeket az üzemeket az erdőgazdaságokban ebben az évben kezdtük megszervezni, de számuk a jövő évben jelentősen emelkedni fog.

Az erdőgazdaságok fafeldolgozó üzemének működése nem korlátozódik csupán a lakóházak építőanyagának feldolgozására. Az üzemek több, mint százfajta gyártmányt bocsátanak ki.

A munka termelékenységének emelése, az önköltség csökkentése, a termelt anyagok különböző fajtáinak kiterjesztése és a minőség emelése céljából az erdős vidékek erdőgazdaságainak fafeldolgozó üzemait modern fafeldolgozó gépekkel kell ellátni.

A lakóházak építőanyagának feldolgozásán kívül az erdészeti szervek a helyszínen szerzik be az építkezéshez szükséges alapvető anyagokat (cement, szögek, üveg stb.) a lakóházak, javítóműhelyek, garázsok, raktárak építéséhez.

Ma azokon a területeken, amelyeken az erdőtelepítő állomások vannak és más üzemek létesülnek, nagy erővel folyik az építkezés. Az építőmunkások szocialista kötelességüké tet-

ték az építkezési terv eredményes teljesítését és elvállalták, hogy használtba adják a lakóházakat és üzemi épületeket a Nagy Októberi Szocialista Forradalom 32. és a Sztálini Alkotmány évfordulójának napján.

Az építkezések költségének csökkentésére kidolgozták a karkaszi kétlakásos lakóház tervét és a helyszíntre szállították a ház elkészített alkatrészeit.

1949-ben 69 erdőtelepítő állomás létesült, ebből 15 állomás ipari felhasználású tölgyesekben. Az állomások már gépi felszereléssel, lakó-, üzemi épületekkel rendelkeznek, amelyek a terv teljesítéséhez feltétlenül szükségesek.

Az 1950. évben a minisztérium száznál több újabb erdőtelepítő állomást létesít és az erdőbe újabb, tökéletesebb gépi felszerelés kerül.

A mezővédő fásításokról szóló rendelet az erdőgazdasági minisztérium elé feladatként állította az értékes erdőségek és azoknak az erdőknek a megőrzését, amelyek a Szovjetunió európai részének sztyeppés és erdős-sztyeppés vidékein a folyók vízválasztói mentén terülnek el, valamint a vágásrend szigorú megállapítását, amely ezeknek az erdőknek a megőrzését és javulását biztosítja.

Az erdőgazdasági minisztérium az állami erdőkben kijelölte a nemzetgazdasági jelentőségű (védő, tudományos, kísérleti célokat szolgáló és természeti emlékként fenntartandó) értékes erdőségeket. Mindezekben az 1949—50. évek folyamán megindul az erdőrendezés, amely szigorúan megszabja az évi vágásterület nagyságát a gazdaság határain belül.

Az értékes erdőségek gyors helyreállítása céljából elsősorban itt indulnak meg az erdőművelési munkák, míg a többi erdőben később. A következő három évben történik meg az összes erdőnevelésre alkalmas terület megművelése.

A folyó évben az ellenőrzés során a minisztérium felülvizsgálja az olyan értékes erdőségeket, amelyek különleges rendeltetésűek, különösen értékesek az erdőgazdálkodás szempontjából és számbaveszi az ezeken folyó tudományos-kutató kísérleteket stb. A vizsgálat eredményeinek megvitatására és azoknak az intézkedéseknek általánosítása céljából, amelyek az értékes erdők védelmére és javítására vonatkoznak, értekezletet vettünk tervbe azoknak a szakembereknek a részvételével, akik az értékes erdőségekben dolgoznak és tudományos munkások.

A dolgozók jólétéről és egészségéről Pártunk és Kormányunk állandóan gondoskodik. Ennek a gondoskodásnak egyik megnyilvánulása, hogy a kormány elhatározta *zöldövezetek létesítését* városok és ipari központok körül.

Az egészségügyi viszonyok javulása és a dolgozók tömeges üdülésének lehetővé tétele céljából a minisztérium a zöldövezetek létesítéséhez területet jelölt ki több, mint kétezer város és ipari központ körül. A zöldövezetek erdeiben tilos a főhasználat. Az erdőápolás és az erdőművelés a zöldövezetek jellegének tekintetbevételével történik.

A minisztérium a Moszkva körüli 50 km-es zöldövezet helyreállítására különleges eljárásokat dolgozott ki és megindult az ország sztyeppés, fátlan vidékein fekvő nagyobb váro-

sok és ipari központok körüli zöldövezetek telepítésének szervezési munkája is.

Az ország területén a legjellegzetesebb és érintetlen erdőségeiben az állami véderők hálózata alakult ki, amely a szövetséges köztársaságok minisztertanácsai mellett működő szakmai igazgatás vezetése alatt áll. Ezeket az erdőket a szakmai igazgatási szerv osztotta fel, a bennük folyó erdőgazdálkodás feletti ellenőrzést a minisztérium végzi, a minisztérium folytat bennük olyan irányú természeti kutatásokat, amelyek az erdőgazdálkodás tervével összhangban vannak.

A minisztérium egyik legfontosabb feladata az erdők védelme.

A minisztérium megalakulása előtt az erdők tűzvédelmére és a falopások leküzdésére nem fordítottak kellő figyelmet.

A minisztérium megalakulása óta évenként az erdőben 10.000 km tűzvédő pászta, 1000 km út, számos tűzvédelmi nyiladék, őrtorony és fejlett híradószolgálat létesült. Minden évben nő a repülőgépek száma, amelyek a távoli erdőségek tüzeseteit kutatják, nő a tűz ellen vegyi eljárással védekező állomások száma, melyek a tüzet a leghatásosabb kémiai eljárásokkal fojtják el.

Hatalmas munka folyik az állami erdővédelem megszervezése terén is. 1948—49-ben kialakultak a rendszeres ellenőrző körutak, amelyek Észak-Szibériában, a Távokéleten, Közép-Ázsiában és a Kaukázuson-túli vidékeken eddig még ismeretlenek voltak.

Az erdőtüzek gyakorisága az utóbbi két évhez képest csökkent: ha az 1947-ben tűz által elpusztult területet 100%-nak vesszük, akkor 1948 és 1949-ben ez a terület együttesen csak 91% volt.

Jelentősen csökkent a falopás is: az 1948-ban kivágott fa mennyisége 1947-hez viszonyítva 23%-kal és 1949 első felében 1948 első feléhez viszonyítva 46%-kal csökkent.

Bár a tüzesetek és a falopások jelentősen csökkentek, még mindig nagy kárt okoznak az erdőgazdaságoknak és nagy munkára van szükség, hogy ezeket a károsításokat a legkisebb mértékre csökkentsük.

Az erdősült területek tűzvédelmének javításán kívül a minisztérium 1950-ben és a következő évekre tervbe vette, hogy emeli az erdőgazdaságok technikai felszerelését gépkocsi- és motor szállítóeszközökkel, valamint híradóberendezésekkel. A következő években rádió- és telefonszolgálat lesz minden erdőgazdaságban és védkerületben, őrtornyokat, repülőtereket állítanak fel és repülőgépek végzik az őrszolgálatot. A továbbiakban a tűz ellen kémiai úton védekező állomások felállítására kerül sorra a leginkább tűzveszélyes vidék erdeiben és elsősorban az értékes erdőségek gazdaságaiban. Az erdőknek a tűz ellen légi úton való védekezése nagyobb méretű lesz a repülőgépjáratok számának emelésével, de a repülőgépek kémiai eljárással közvetlenül el is fojtják a tüzet.

Különös figyelmet érdemel az ejtőernyős tűzoltószolgálat fejlődése. Az ejtőernyős tűzoltók, akik kémiai szerekek fojtják el a tüzet, nagyon eredményesen működnek. 1950-ben az ejtőernyős tűzoltók száma az eddiginek az ötszörösére fog emelkedni.

1950-ben tudományos kutatómunka indul a tűz elfojtására leginkább alkalmas kémiai szerekek kutatására és olyan tűzoltószerkezetek tervezésére vonatkozóan, amelyeket mind repülőgépről, mind a földről lehet alkalmazni.

Az erdőgazdaságok meteorológiai szolgálata is nagy mértékben kiszélesedik, különösen időjósítás és a tűzveszélyes időjárásjelentés szempontjából.

Falopások és más erdészeti kihágások ellen a minisztérium az állami erdővédelem munkáját további rendszabályokkal bővíti, emeli az erdészek és védkerületvezetők számát, őrzőjártókat épít ki az erdőkben és ellenőrzi azok munkáját.

Az erdő tűzvédelme és a falopások ellen való védekezés szorosan kapcsolódik az erdőnek a károsítóktól és betegségektől való megvédeléséhez. A minisztérium megalakulásának pillanatától kezdve az összes erdőterületekre egyseges rendszert léptetett életbe az erdei károsítók és a betegségek megnyilvánulásának jelzésére és fészkeknek felszámolására; megkezdődtek a patológiai vizsgálatok és a sérült erdőállományok nagy területén különböző eljárások folytak.

Meg kell említeni a leghatásosabb eljárást: a rovarevő madarak nagytömegű tenyésztését, ezt mesterséges fészkek kihelyezésével segítették elő.

Kidolgozták a fenyőerdők legveszedelmesebb károsítója, az erdeifenyő-szövőlepke elleni biológiai eljárást, a petepusztító *Telenomus fűrészdarázs* felhasználásával. Ezt a módszert a gyakorlatba is átvitték és a szibériai szövőlepke ellen használják nagy mértékben.

A károsítók és a fák betegségei ellen való védekezésre számos más módszert dolgoztunk ki, ezeket az üzemek számára gyakorlati utasítással láttuk el. Az erdőgazdaságokban kialakultak a tömeges elsődleges károsítók ellenőrzésének és leküzdésének a módszerei.

A sztyeppefásítással kapcsolatban a vetések és telepítések védelmére számos utasítást, szabályt és rendeletet adtunk ki.

Az erdővédő eljárások során meg kell állapítani és ki kell irtani az állomány legveszedelyesebb tömeges károsítóit, rendszeresen küzdeni kell ellenük és évről-évre be kell szerezni az ellenük használatos ipari mérgeket.

A szibériai szövőlepke fészkeit légi úton való kémiai eljárással és a szövőlepke természetes ellenségeinek felhasználásával pusztították el. Az alapos pusztító eljáráshoz használt új vegyszerek alkalmazásával sikerült az egyes területeken a két-három évvel ezelőtt kifejlődött legveszedelmesebb károsító; a fenyőállományokat pusztító szövőlepke elterjedésének megállítására.

A különböző károsítók és a fák betegségének számtalan fészket kiirtották, mielőtt nagyobb területet fertőztek volna meg. Észrevehetően javult az erdők állapota, mióta tilos az erdőben nyáron kérgezetlen fát hagyni.

Az erdőknek a károsítóktól és betegségektől való megóvása érdekében a minisztérium főfeladatként a következőket állította:

a) a tömeges károsítók ellen a légi kémiai eljárás széleskörű alkalmazása és a földfeletti módszerek gépesítése;

b) Micsurin—Lüszenkó haladó biológiai elvei alapján a biológiai módszereknek minden téren való fejlesztése;

c) a mag- és gyümölcstermés hatásos védelmi eljárásainak kidolgozása és elterjesztése;

d) a mezővédő fásításokkal kapcsolatosan a károsítók és a betegségek elleni új, hatásos módszerek kidolgozása;

e) különleges kísérleti állomások megteremtésével biológiai, kémiai úton a tudományos kutatómunka kiterjesztése a sztyeppe-fásítás károsítóira és a fák betegségére vonatkozóan.

A fahasználat jelentősége az összes erdőgazdasági eljárások általános rendszerében igen nagy. A fahasználat befolyásolja az erdő vízgyűjtő, mezővédő és talajvédő jellegét, de az erdőgazdasági eljárásokat is, mind az erdőművelés, mind az erdővédelem szempontjából. A kitermelés nagysága és a szállítás az alkalmazott vágásmódtól függ.

Az erdőgazdaság rendszerében a fakitermelést két tényező szabja meg: először is a kitermelendő fa mennyisége és annak területi megoszlása, másodsorban pedig az egyes vidékek természeti és gazdasági helyzete.

A Szovjetunió évi fahasználatát a jelenleginek a három-négyszeresére lehet növelni.

1948 óta fahasználatra több erdő került, mint a háború előtti 1940. évben. A fahasználat területi megoszlása az erdőgazdaság szempontjából nem kielégítő. A legrövidebb időn belül jelentősen szűkül az erdőhasználat az erdőben szegény vidékeken és növekszik a fában bőséges területeken.

A minisztérium a síksági és hegyvidéki erdőkre kitermelési szabályzatot dolgozott ki. Ezek a szabályzatok a kitermelés olyan rendszerét biztosítják, amelyek a nemzetgazdaság faszükségletének biztosításán kívül, gondoskodnak az erdők felújulásáról is.

1949-től a Szovjetunió Legfelsőbb Tanácsa minden kitermelő számára fahasználati illetéket állapított meg.

A tőár bevezetése növelte a felelősséget a fa racionális felhasználása terén és megteremtette az előfeltételt az új erdőségek feltárására. Ugyanakkor a rendelet az erdőgazdaságra is nagy felelősséget hárít a vágásterület pontos becslésére vonatkozóan.

A vágásterület pontos becslése érdekében, részint a fatömegek számbavételére, választék-kihozatali táblázatok szükségesek, amelyek a legutóbbi tudományos eredményeken alapulnak. Sürgős feladatként áll tehát az erdőgazdaság előtt az új választék-kihozatali táblázatok felülvizsgálata és az újak összeállítása.

A Szovjetunió erdőgazdasági minisztériuma a kitermelés gépesítésének lehetővé tétele érdekében a kitermelők között tartós használatra hatalmas fakészlettel rendelkező erdőségeket osztott fel. A felosztásnak a használat feletti ellenőrzés során tovább kell folytatódnia, mivel az utóbbi évek tapasztalatai azt mutatták, hogy az erdőségeket a kitermelők lassan tárták fel.

Az erdőgazdaságban hatalmas munkaterület a gyéritéssel való erdőápolás és a tisztítás. Az elmúlt évek alatt ezeknek a vágásoknak a nagysága a kitermelés 1/10 részére rúgott, de lehetne még több is.

Az erdőgazdasági minisztérium feladata a gyéritéssel való erdőápolás és a tisztítás mennyiségi növelésén kívül azok minőségi javí-

tása, ebből a célból a műszaki személyzet képzettségének emelése és állandó munkásszemélyzetnek erre a feladatra való beállítására.

A fenyő gyantázásának területén az erdőgazdaság előtt az a feladat áll, hogy összeegyeztesse a gyantatermelő ipart a kitermeléssel. Ebből a célból a minisztérium elkészítette a gyantatermelés 10 éves tervét, amely véget vet az erdőiparban a gyantatermelésre rendszertelenül kijelölt területek elvonásának. A gyantatermelő gazdaságoknak 10 évre meghatározott területük lesz, melyeken a kitermelés a gyantázás után azonnal megtörténhet. A pótlólag kijelölt, nyersanyagforrásul szolgáló területek lehetővé teszik a gyantatermelés több, mint háromszorosára való emelését. A jövőben feltétlenül biztosítani kell a gyantatermelésre alkalmas területek kihasználását és szigorú ellenőrzést kell gyakorolni a fenyőállományok gyantatermelése felett.

1947-ben hagyta jóvá a kormány az erdőben való szénakaszálásról és legeltetésről szóló rendeletet. Ez a rendelet szabályozta mind a legeltetést, mind a szénakaszálást.

A kormány a kolhózik örökös használatára kb. 46 millió hektár erdőt adott át, vagyis olyan nagy területet, amely fele a nyugateurópai államok erdőterületének.

A kolhóziknak az erdőt fizetés nélkül adták át és az erdőterületeket semmiféle adó nem terheli.

A kolhózerdők teljesjogú birtokosai a kolhózik, amelyek erdeikben rendszeres gazdálkodást folytatnak. A kolhózik a saját gazdasági szükségletükre fát fizetés nélkül vághatnak ki erdeikből, de a kolhózista aszerint az illeték szerint veheti meg a fát, amely az adott területre érvényes, a lefizetett pénzt az erdőgazdaság fejlesztésére és igazgatására fordítják, felesleg esetén a kolhóz oszthatatlan alapjába kerül.

A mezőgazdasági minisztérium szervei a kolhózerdők általános igazgatását végzik, az erdőgazdasági minisztérium pedig a helyes erdőgazdálkodás módját ellenőrzi és ebben a vonatkozásban segítségére van a kolhóziknak.

Az erdőgazdasági minisztérium helyzetteljesen adott a kolhózerdőkről, összeállította és megerősítette az ezekben az erdőkben folyó gazdálkodás vezetésének szabályait, elkészítette szervezési utasításukat, a kolhózerdők erdőrendezési utasítását, megvizsgálta az erdők állapotát és végül, az ellenőrzés megteremtése és az erdőgazdálkodásban való segítségnyújtás végett a *kolhózikban erdőgazdaságokat létesített.*

Több kolhózikban takarékosan bánnak az erdővel, ápolják, terv szerint vágják, a felújítást rendszeresen végzik. Egyes kolhózikokban azonban az erdők nincsenek megfelelő állapotban. A körzeti végrehajtó bizottságok néha nem idejében intézkednek az erdőgazdaságok bejelentéseire, hogy a kolhózerdőkben visszaélés történt, vagy hiányosan végzik el azt a munkát, amit az erdőgazdaságok elvégezni rendelték. Olyan esetekben azonban, amikor az erdőgazdaságok és az erdőhatóságok rendszeresen ellenőrzik a kolhózerdőket, akkor az erdők megfelelő és jó állapotban vannak.

A kolhózerdők állapotának felülvizsgálata során az erdőgazdaságok és az erdőhatóságok ne csupán a hibákat fedjék fel, ne csak rendel-

kezéseket adjanak ki, hanem kísérik figyelemmel, hogy a rendelkezéseket végrehajtották-e és végezzenek rendszeres ellenőrzést.

Az erdőszült vidékek kolhózáinak elsőrendű feladata a kolhózerdők szükséges védelmének megszervezése, az erdők egészséges állapotának biztosítása, amely lehetővé teszi a fahasználatot és a melléktermékek kitermelését. A gyéren erdőszült vidékeken feladat a fátlan erdőterületek beerdősítése, a fiatalosok védelme, a legeltetés ellen, a gyéritéssel való erdőápolás, amely a fahasználat egyik módja.

A szovjet hatalom az erdőgazdálkodás minden ágában kezdettől fogva legfontosabb feladatának a tudományos kutató munka fejlesztését tartotta.

A Szovjetunió erdőgazdasági minisztériumának megalakulásával és a minisztérium elé állított feladatok teljesítésével a tudományos kutató munka még inkább kifejlődött.

A minisztérium szervezetébe tartozó tudományos személyzet jelentős része résztvesz a hatalmas sztálini természetátalakító terv megvalósításában.

Az erdőgazdasági minisztérium megalakulása és a feladatok nagysága a szakszemélyzet növelését kívánják meg. *A sztálini természetátalakító terv teljesítésének új feladatai a minisztériumtól azt követelik, hogy alaposan vizsgálja felül az erdőgazdasági szakszemélyzet oktatásának és továbbképzésének ügyét.*

Ennek a hatalmas tervnek a végrehajtásához nagyszámú új szakember beállítása szükséges az erdőgazdaság gépesítése és a sztyeppefásítás vonalán.

A Szovjetunió erdőgazdasági minisztériumának megalakulása óta az erdészeti technikumok száma 12-ről 22-re emelkedett, 44 újabb kétéves erdésziskola nyílt meg, amelyeken az alsóbb képzettségű erdészek és technikuskok oktatása történik. *Az erdőgazdaság gyakorlati szakemberei számára, szakmai képzettségük emelése céljából, 1948-ban 15 állandóan működő 6 hónapos tanfolyam nyílt meg.*

Az erdőgazdaság vezető kádereinek kiképzése az 1948-ban megnyílt felsőfokú 2 hónapos erdészeti tanfolyamokon történik.

Az erdészeti dolgozók oktatásának, továbbképzésének kiterjesztésére és megjavítására a minisztérium megtette a szükséges intézkedéseket.

1949-ben megkezdődött két erdészeti technikumon a technikus-mechanikus mérnökök kiképzése, az alsóbb képzettségű technikus-mechanikusoknak a kiképzése pedig a négy erdészeti iskolán folyik.

1949-ben az erdészeti technikumokon a tanulóik száma növekedett, a folyó évben 2597 hallgatót vettek fel, megalakult a magánúton végzendő szövetségi erdészeti technikum (Hrenovaja, Voronyezsi terület), amely évenként 500 hallgatót vesz fel.

A felsőoktatás minisztériumának közbenjöttével a folyó évben 3 főiskolán háromhónapos tanfolyamok indultak, amelyeken erdőmérnökök és technikuskok fejlesztik tovább tudásukat a mezővédő fásítások és az erdőgazdaság gépesítése tárgykörében. Ezeknek a tanfolyamoknak az évi befogadóképessége 450 ember.

Megtörtént a tantervek és tananyag felülvizsgálata, a talajjavítás és a sztyeppefásítás tananyagának kibővítése, a Lüszenkó-féle fészkes vetési eljárás tanítása.

A Leninről elnevezett Szövetségi Mezőgazdasági Tudományos Akadémia augusztusi határozatának megfelelően, *megkezdődött az erdőbiológiai tudományág oktatásának átszervezése.*

A felsőbb képzettségű szakembereknek az erdőgazdaság gépesítése és a fásítás útján való talajjavítás terén való kiképzésének biztosítása érdekében a kievi és brjanszki erdőgazdasági intézetekben talajjavító karok, a Kirovról elnevezett leningrádi erdőtechnikai akadémián, a kievi és voronyezsi erdőgazdasági intézetekben pedig erdőtechnikai karok alakultak.

Jelentősen kifejlődött az általános képzettségű szakszemélyzet oktatásának és továbbképzésének ügye. A tömegesen kiképzettek száma 1949-ben 200%-kal haladta meg az 1947. éviét.

Bár a tanintézetek és a tanulók száma növekedett, még sincs kellő számú kiképzett szakemberünk.

A káderek kiképzésének további fejlődése érdekében az 1950. évre tanépületek és kórházak építését vették tervbe, azonkívül minden technikumot és erdészeti iskolát traktorokkal és gépkocsikkal, modern erdőgazdasági gépekkel és szerszámokkal az erdőtelepítő állomások részére megállapított típusfelszerelésekkel kell ellátni.

Rövid időn belül kiadásra kerül az erdészeti technikumok tanterve szerint minden tantárgy tankönyve, a főiskolák hálózata kiterjed, pl 1950-ben a habarovi vidékre, 1951-ben pedig Sztálingrádban nyílik erdészeti technikum ezeknek az intézeteknek a befogadóképessége összesen 3000 fő lesz.

1949 végén kell a sztálingrádi területen a traktor-brigádvezetők és traktoristák kiképzése és átképzése céljából műszaki iskolát szervezni.

1950-től a felsőfokú erdészeti tanfolyamokon szervezik meg az erdőgazdaságok, erdőtelepítő állomások igazgatóinak és helyetteseiknek szakmai továbbképzését.

Munkaszervezés terén a minisztérium megalakulása óta jelentős munkát végzett.

Egységes normát állapítottunk meg az erdőtelepítésre, talajjavításra, parkosításra, tűzvédelmi és erdővédelmi munkákra. Időméréses normát vezettünk be a gépesített munkának azokba az alapvető ágába, amelyeket az erdőtelepítő állomások végeznek. Átvizsgáltuk a légi felvételezéshez, a tervező-kutató munkához és faanyagból készült gyártmányok előállításához szükséges normarendszert.

Az erdőgazdaságokban, erdészetekben és erdőtelepítő állomásokon a különböző munkákra megállapított normák felülvizsgálata folyik műszaki számítások és időméréses megfigyelések alapján, azok pontosságának és műszaki megalapozottságának rögzítése céljából.

Az erdőtenyésztési munkák minőségének emelése céljából kidolgozták és a gyakorlatban is alkalmazzák a prémios bérfizetési rendszert, amelyet a munkások és a műszaki szakszemélyzet a csemeték megeredése és a telepítések egészséges volta után kap.

Az erdőtelepítő állomások traktor-brigád-jainak munkásai számára prémiumot állapítottunk meg, amelyet pénz- és természetbeni járandóságukon felül kapnak. Ezenkívül a traktoristák számára a normatúlteljesítés esetén a fizetés progresszív akkord-rendszerét állapítottuk meg, az erdőtelepítő állomások élenjáró dolgozóinak és szakembereinek pedig az üzemi terv teljesítése és túlteljesítése után prémiumot fizetünk.

Az erdőgazdaságban dolgozó állandó munkások, az erdőtelepítő állomások élenjáró dolgozói és szakemberei túlórateljesítés esetén százalékos bérpótlékot kapnak.

Az élenjáró üzemek kezdeményezésére kialakult az erdőgazdaságok szövetségi munkaversenye, amely kialakulása óta 1949-ben — a sztálini természetátalakító terv teljesítésének első évében — érte el a legmagasabb fokot és az erdőgazdaság dolgozói ennek folyamán a munka termelékenységét magasabbra emelték.

Az erdőgazdaságok munkaversenyén kívül kialakult a minisztérium által kidolgozott feltételek alapján az erdőtelepítő állomások és az állami csemetekertek munkaversenye is. Az egyéni verseny fejlesztése érdekében a vezető szakmák munkásai számára kidolgoztuk a munkaverseny-feltételeket.

A minisztérium aktív segítséget nyújt az 1949. elején kibontakozott komszomolmozgalomnak, amely a sztálini természetátalakító terv sikeres teljesítését tűzte ki célul.

A munkaversenyek kibontakozása, a munka- és bérkérdések területén kiadott intézkedések jelentősen emelték az üzemi terv teljesítése során a munka mérőszámait, növekedett a sztahanovista munkások száma, akik túlteljesítették a normát, 1949-ben több lett azoknak az erdőgazdaságoknak a száma, amelyek helyeztjei és győztesei lettek a szövetségi munkaversenynek.

Ezek röviden azok az eredmények, melyeket az erdőgazdasági minisztérium megalakulása óta elért.

* * *

Az eltelt idő alatt a szovjet erdőgazdálkodás elfoglalta meghatározott helyét a nemzetgazdaság rendszerében, pontosan kialakultak feladatai és azok teljesítésének útjai.

Ennek ellenére a végzett munka még távolról sem biztosítja azoknak az igényeknek teljesítését, amelyeket a Párt és a Kormányzat a nemzetgazdaság mai fejlődési szakaszán megállapított.

Előttünk még hatalmas feladatok állanak.

De bizonyosak vagyunk benne, hogy a minisztérium szervezetehez tartozó munkások, alkalmazottak és a műszaki szakszemélyzet baráti összefogásában, a kolhóz-parasztságnak

és az ország dolgozóinak tevékeny részvételével, a Párt és a Kormányzat által az erdőgazdaság elé kitűzött feladatokat teljesíteni fogjuk.

Fordította: *Perényi Márta*

Лесное хозяйство СССР к XXXII годовщине Великого Октября — А. И. Бовин, министр лесного хозяйства Союза ССР. (Лесное Хозяйство, ноябрь 1949 № 11).

L'économie forestière de l'U.R.S.S. au 32ème anniversaire de la Grande Révolution d'Octobre. — A partir du 26 octobre 1927 les riches des forêts de l'U.R.S.S. — d'une étendue totale d'un milliard d'hectares environ — servent au bien-être du peuple. Les dernières 32 années ont eu des succès très importants dans le domaine du développement de l'économie forestière. L'établissement de la carte des régions forestières a été suivi par l'organisation d'une économie forestière systématique. Par son décret du 4 avril 1947, la Présidence du Conseil Supérieur de l'U.R.S.S. a créé enfin le Ministère des Forêts — en vue de l'unification de la direction de l'administration forestière. L'exécution indépendante des affaires a rendu possible l'obtention des résultats rapidement croissantes dans le domaine de la sylviculture, de l'aménagement et de l'exploitation des forêts; l'auteur reproduit en détail les données y concernant, exprimées en chiffres. La décision du 20 octobre 1948 — sur l'initiative de M. Stalin, concernant la création des boisements protecteurs contre le vent — a mis en marche l'une des plus importantes entreprises humaines de l'histoire, laquelle surmontera la sécheresse dévastatrice des régions steppées. Les préparatifs y nécessaires et les règlements de la sylviculture — en unifiant harmonieusement la matière avec la machine et l'homme — forment une unité tellement parfaite, qu'une telle unité ne peut être réalisée que par une société socialiste.

The Forestry of the USSR on the 32nd Anniversary of the Great October Revolution. — Since the 26th October of 1917 the forests of the USSR — amounting to 1,000,000,000 hectares — are managed for the benefit of the people. The 32 years passed have brought enormous results in development of forestry. The work has begun with the mapping of wooded areas and it was followed by organization of systematic management. Finally — according to the decision of the Highest Council of the USSR (issued on the 4th April of 1947) to create a common basis for all forestry enactments — a separate Department of Forestry was established.

In consequence of that a surprising development of silviculture, forest organization and utilization started on, the successively increasing data of which are discussed in detail by the author. The Shelter-Belt Law (20th Oct. 1948) — initiated by Stalin — is the frame of one of the greatest human undertakings ever made in the history which will surmount the wasting draught of the steppe. The technical preparations and silvicultural methods required for this gigantic work — a well planned combination of material, machines and manpower — form such a perfect unity, which can be materialized only by socialism.